

Lieve losse leden

Ik leef in een temporale waas, heel nadrukkelijk buiten wat bij de *kids* simpelweg het nu mag heten. De tegenwoordige tijd bestaat er enkel in een soort kwantumstaat, vaag en onzeker, veranderlijk als je er te lang naar kijkt, ongrijpbaar en vloeibaar als je er naar tracht te reiken. Veel eenvoudiger leef ik morgen en vorig jaar, toen en als het geheel aan zaken dat een leven maakt net zo was, net zo zal zijn.

Op eenzelfde wijze besta ik naast mijn lichaam. Die onhandelbare homp kilo's - ik schat onderhand ruim twee pasgeboren kalveren, lillend aan de haak - bengelt zowat aan de onderkant van mijn hoofd en stuntelt zich een baan van herwaarts over derwaarts. Het lijkt net zomin als ik - de ik die dat hele hoofd vult met wat ik dan toch zie als het overgrote deel van wat mijn zelf bepaalt - te weten wat het met onze symbiotische relatie aan moet. Vanop een afstand schijnen we bijna één te zijn, verneem ik.

Wanneer ik hier en nu dus mijn gedachten de vrije loop laat, bevindt mijn lijf zich in een aftands metrostel dat richting het water dendert. De gedachtestroom waaiert uit zonder dat ik er zelf veel controle over uitoefen, beroert antieke veroveraars, ontwikkelingen in het begrip van de vrije wil die onvermijdelijk gevoed worden door ontwikkelingen in het begrip van hoe ons universum in elkaar grijpt en wat dat betekent voor een deterministisch wereldbeeld, wat ik zal eten zaterdagavond. Tussendoor besteed ik enkele overwegingen aan het boek dat opengeslagen in mijn schoot ligt en waar ik nog geen letter van las sinds ik ging zitten.

Bruut word ik uit mijn overpeinzingen gesleurd, het ogenblik in. Twee Nederlandse meisjes zijn naast me komen zitten en voeren op oer-Hollandse geluidssterkte een tenenkrullend gesprek over in welke opzichten de Zara in Lissabon verschilt van die in Amsterdam. De combinatie is me te veel en het lukt me niet meer om in mijn hoofd te treden, uit dit lichaam en uit dit moment dat de aanwezigheid moet verdragen van dit schreeuwerige gezelschap, van deze vacuüm getrokken plastieken zak. Ik worstel me recht, wil mijn lompe leden richting de automatische deuren dwingen en struikel half over de geschokt kijkende jongedame die net nog beweerde dat ze nog niet echt die leeftijd heeft, maar toch preventief met 'fillers' zou willen beginnen, want het is toch zo belangrijk om er verzorgd uit te blijven zien, weet je.

Ik mompel de enkele Portugese woordjes die ik ken, ze kijkt me met grote ogen aan terwijl er een 'nou' ontsnapt aan haar zwaar geplamuurde aangezicht. Als ik uitstap hoor ik ze nog 'Dit kan toch niet?' uitroepen tegen haar vriendin en ik denk dat ze spoedig oud zal worden in haar gedachten en dat de zwaartekracht en de trekken van haar mond zullen samenzweren om haar een eeuwig droevige uitstraling te schenken.